

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 10. november 2013

Kirkedag: 24.s.e.Trin/A

Tekst: Matt 9,18-26

Salmer:

SK: 732 * 447 * 449 * 550 * 277 * 471,4 * 233

LL: 732 * 550 * 277 * 471,4 * 233

Der er mange gode ting ved at læse bøger. Noget af det, jeg også sætter pris på er, at man kan lade fantasien rejse. Læser man om steder, man kender eller som er beskrevet meget genkendeligt noget fra ens erfaring, kan det være spændende at se et andet liv i vante omgivelser. Læser man om steder, tider og kulturer, man ikke kender så godt, ja så er det jo kun fantasien, der sætter grænser for, hvordan der ser ud og, hvordan det skete sker. Det er her, det nogle gange kan totalt ødelægge en læseoplevelse, hvis man så ser det filmatiseret senere.

Jeg må indrømme, at når jeg læser teksten fra Ezekiel, som vi har læst i dagens gudstjeneste, så er det lige før min fantasi når sin grænse, og det er lige før, at jeg synes, at de billeder, der skabes i mit indre er ulækre og vamlige. Jeg kommer nemt til at tænke på nogle gamle konfirmander, der gik utroligt meget op i zombier, og delagtiggjorde mig i deres interesse. Hos Ezekiel læser vi om knogler, der ligger spredt hid og did både indenfor og udenfor gravene. Knogler, der finder sammen og bliver til hele skelletter, de rejser sig, der kommer kød og sener og muskler på. Og som det sidste fyldes de med livsånde og bliver levende. Med sådanne billeder er det lige før jeg vil sige, at Bibelen er forbudt for børn, den ville i hvert tilfælde blive det, hvis det blev filmet. Selv en Frankenstein er jo det rene

ingenting ved siden af denne beskrivelse. Og så er det jo også et fantastisk trøsterigt billede.

Det kommer næppe bag på nogen af os, at vi skal dø. Det kan godt være, at døden nogle gange kommer bag på os; men vi ved, at den er en uafvendelig del af livet. Men, hvor er vi, når vi er døde?

Når jeg står ved et dødsleje sammen med de pårørende og ser den døde ligge i sin seng, sker det tit, at en eller anden f.eks. siger: ”Det er ikke min mor, der ligger der. Det er bare hendes krop.” For at den krop bliver ens mor kræver det, at kroppen har livsånde og sjæl. Og et dødt legeme har ikke livsånde og virker meget sjæleforladt. Lige som hos Ezekiel, så bliver kroppene, der er samlet næsten på bedste bygge-sæt-vis først levende, når der kommer livsånde i dem. Lige som vi jo også læser i Skabelsesberetningen, at lerklumpen Adam først blev levende, da Gud blæste sin livsånde ind i den. Derefter blev den en ham. En person, et menneske. Den døde er bare en krop. Nogle vil sige en skal. Men, hvad er der blevet af resten? Og da vi ved, at selv knogler normalt forgår, hvordan så med opstandelsen? For mig er Ezekiels syn og profeti svaret på disse spørgsmål, samlet under et: Hvad sker der med os i døden? Ezekiels svar er gengivet i den salme, vi lige har sunget: ”Nu er livet gemt hos Gud.”

Svein Ellingsen har skrevet salmen efter tabet af en datter, og udtrykker her både et dennesidigt og et hinsidigt håb. Dette kommer stærkt til udtryk i salmens midterste vers:

Gud, vor Far, tar vare på
det liv, som er revet bort.
Kristus har selv beredt os plads.
Før os gik han til Gud.

Og det hele er indrammet af salmens første og sidste linie:

Nu er livet gemt hos Gud.
Ingen er glemt af Gud.

For mig er det svar nok på, hvad der sker med os i døden. Om så mine knogler skal spredes for alle vinde, ja så – jeg kan jo se det i Ezekiel-profetien, så er det ikke noget problem for Gud. Gud har, som Ellingsen skriver det, knust døden. Det gjorde han ved Jesu død og opstandelse. Knuste den død, der alt for ofte knuser alt vort.

I næste salme skal vi synge:

Her, hvor alt vort eget knuses....
Her, hvor døden endnu hersker....
Og når Kristi dag er inde,
kalder du os ud af døden.
Mørket findes ikke længer!
Vi skal se dig, som du er.

Dermed bevæger vi os ind i det hinsidige. Men ikke mere hinsidigt end, at vi ser det helt konkret i dagens evangelium om Jesus og synagogeforsanderens datter (og så lader vi kvinden med blødninger være i denne omgang).

Datteren er død, siger faderen. Da Jesus kommer hjem, hvor hun ligger, siger han: ”Gå væk! Pigen er ikke død, hun sover.”

Når mænd bliver syge, så skal termometeret bare begynde at røre på sig for at vise en lille temperaturstigning, så tror de allerede, at de skal dø. Får de endelig taget sig sammen til at gå til læge, så ligner de en, der er på vej til sin henrettelse. Og

lægens seddel til dem er en medicinrecept og ikke et udkast til et testamente. Men når lægen sidder overfor en af disse ynkelige, dødeligt syge mænd, så tager lægen det meget ofte helt roligt. For han ved, hvad han taler om. Og han ved, at ingen dør af en forkølelse og en brækket arm skal ikke amputeres. Han ved bedre, og derfor tager han det helt roligt.

Lægens måde at tage en sådan situation på, er for mig det, der ligger i Jesu ord til den larmende og fløjtespillende skare ved den døde/sovende piges leje. Han ved bedre, og derfor tager han det helt roligt. Og kærligt tager han hendes hånd og hun vågner og rejser sig op.

Dennesidigt og hinsidigt er perspektivet. Som Jesus tog denne pige i hånden, skal han også i døden tage os i hånden, og vi skal rejse os op.

Han lover mig en evig vår,
trods vinterstorm og død;
thi livet frem af graven går,
som Kristus gennembrød.

- sang vi i gudstjenestens første salme. Og vi slutter med at synges om netop det, der stadfæster troen i dette håb:

... graven brast, og Jesus lever!

Dennesidigt må vi trøste os ved, at om ikke Herrens time kommer før vor død, så vil han i sin time komme ind til os i døden og give os den nødvendige krop, sjæl og livsånde, at vi kan gå ud i det hinsidige liv i Guds herlighed. Han ved bedre, og det bedste vi kan vide i al vort livs usikkerhed er, at ingen er glemte af Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen